

## **A Magyar Köztársaság nevében!**

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2009. évi szeptember hó 15. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

### **v é g z é s t :**

A másodfokú bíróság az emberölés bűntettének kísérlete miatt a **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Somogy Megyei Bíróság 14.B.537/2008/13. számú ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámít a 2009. március 17. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött idő.

### **I n d o k o l á s**

A Somogy Megyei Bíróság 14.B.537/2008/13. számú, 2009. március 17. napján kelt ítéletével a vádlottat emberölés bűntettének kísérlete miatt 3 év 6 hónap börtönre, mellékbüntetésül 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az előzetes fogvatartást a szabadságvesztésbe beszámította, rendelkezett a bűnjelekről, és kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A megyei bíróság ítélete ellen az ügyész a fő- és mellékbüntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést, a vádlott felmentésért, védője a cselekmény eltérő minősítéseért, életveszélyt okozó testi sértés bűntettének megállapítása és a büntetés enyhítése érdekében élt jogorvoslati kérelemmel.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában a bűnösségi körülmények kisebb körű pontosítása mellett, az ügyészi fellebbezést fenntartva, a vádlottal szemben súlyosabb fő- és mellékbüntetés kiszabását indítványozta.

A kölcsönösen bejelentett jogorvoslatokkal megtámadott határozatot a másodfokú bíróság a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy a megyei bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok maradéktalan betartása mellett folytatta le, a tényállást a szükséges mértékben felderítette, a bizonyítékokat beszerezte és értékelte, indokolási kötelezettségének is túlnyomórészt eleget tett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a másodfokú bíróság a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel, az iratok tartalma alapján az alábbiakkal egészítette ki.

A vádlott vérében a cselekmény elkövetésekor 0,72 ezrelék g/l etilalkohol-koncentráció volt, amely igen enyhe fokú alkoholos befolyásoltságot eredményezett (nyomozati iratok 140. oldal - orvosszakértői vélemény).

A cselekmény helyszínén, a sértett és **tanú1** által használt hálósobában működött a televízió, amikor oda a vádlott belépett. **Tanú1** 0 óra 20 perckor értesítette a rendőrséget és a mentőket a bűncselekmény elkövetéséről, a bűncselekmény elkövetésére 24 óra körüli időben került sor (nyomozati iratok 36. és 91. oldal).

A fenti kiegészítésekkel a tényállás mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul, ezért a Be.352.§ (2) bekezdése folytán irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság a tényállást alapvetően a sértett és **tanú1** tanúvallomása, valamint az orvosszakértői vélemény alapján állapította meg. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során kellően számot adott arról, hogy a vádlott bírósági tárgyaláson előterjesztett védekezésével szemben miért a tanúk vallomását fogadta el. A tényállás kiegészítése csupán annyiban mutatkozott szükségesnek a hálósobai fényviszonyokkal kapcsolatosan, hogy ott a televíziókészülék a cselekmény elkövetésekor működött. Ezt a körülményt a cselekményben résztvevő személyek egybehangzóan állították. A televíziókészülék fénye, a helyszínül szolgáló hálósoba nagyságát is figyelembe véve, kellő fényerővel szolgál ahhoz, hogy a szobában tartózkodó személyek alakja, körvonala, mozgása látható legyen. Így nincs jelentősége annak, hogy ki és mikor kapcsolta fel a villanyt, mert a vádlottnak az adott körülmények között is látnia kellett a sértettet, legalább testének körvonalait, így szúrásait egyértelműen a sértett felsőtestére irányzottan adta le. Az eset körülményeiből és a vádlott vallomásából megállapítható, hogy a vádlott féltékenységből, érzelmektől vezérelve ment a tanú1-el közös tulajdonukban álló lakáshoz, melyet akkor kizárólag volt élettársa használt. Az is megállapítható, hogy a vádlott, észlelve a sértett érkezését, azért ment be a lakásba, mert nyilvánvalóvá vált számára, hogy a vele néhány héttel korábban szakító élettársa más férfival létesített kapcsolatot. Amikor a hálósobába belépett, volt élettársát a sértettel egy ágyban, hiányos ruházatban meglátta, indulatba jött és késével a sértettre támadt.

Mindezekből következik, hogy nem a sértett támadó fellépése, hanem a vádlott indulatai vezettek a sértett elleni támadáshoz, a kés használatához.

Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás törvényes mérlegelésen alapul, ezért annak megváltoztatására a másodfokú eljárásban nincs lehetőség, de az nem is szükséges. A helyesen megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság okkal következtetett a vádlott bűnösségére, és cselekményét is az anyagi jogszabályoknak megfelelően minősítette.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság a védelem érvelésével a minősítés tekintetében. A védő álláspontja szerint a vádlott cselekménye a Btk.170.§ (5) bekezdésébe ütköző életveszélyt okozó testi sértés büntettének minősül, mert a cselekmény elkövetésének körülményeiből a vádlott ölési szándékára nem lehet következtetést levonni. A védelem álláspontja szerint szándéka kizárólag testi sértés okozására irányult.

A védő jogi álláspontja téves.

Az emberölés büntettének kísérletét az életveszélyt okozó testi sértés büntettétől az határolja el, hogy az elkövetőt a sértett megölésének szándéka vezette-e, avagy szándéka csupán testi sértés okozására irányult. A rendelkezésre álló bizonyítékokból az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott előre látta a sértett halálának lehetőségét, eziránt azonban közömbös maradt, ebbe belenyugodott. A vádlott az emberi élet kioltására alkalmas késsel kétszer szúrta meg a sértettet, a szúrások a sértett felső testét, a mellét és a hasát érték. A két közepesen nagy erejű szúrás részben a mellüregtet, részben a hasüregtet nyitotta meg, és a mellüregben levegőgyülemet, valamint egy bordát átmetszve verőeres vérzést okozott. A közvetetten életveszélyes sérülések magukban hordozták a halálos eredmény lehetőségét. A szúrások számából, irányultságából, erejéből, a megtámadott testtájékából és a ténylegesen okozott sérülések súlyosságából kizárólag arra lehet okszerűen következtetést levonni, hogy a vádlottat legalább eshetőleges szándék vezette, és számolt a sértett halálának bekövetkezésével, a halálos eredmény bekövetkezésének képze a tudatában felmerült (BH 1980/120.).

A cselekmény elkövetésekor a vádlott által tett kijelentések is arra utalnak, hogy szándéka nem csupán testi sértés okozására irányult.

Ezért a cselekmény minősítésének megváltoztatására irányuló védelmi fellebbezés nem alapos.

A bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen tárta fel, és súlyuknak megfelelően értékelte. Az elsőfokú bíróság feltárta a vádlott agresszív személyiségjegyeit, és a cselekmény előzményeit ismertetve megalapozottan utalt arra is, hogy korábban élettársát többször megfenyegette és bántalmazta is. Ezeket a körülményeket azonban a terhére nem értékelte. A büntetés kiszabása során nem szabad azonban figyelmen kívül hagyni, hogy a vádlott a bűncselekmény

elkövetése után nem maradt közömbös a sértett sorsa iránt, és bár nem ő értesítette a mentőt és a hatóságokat, a bűncselekmény elkövetése után meggyőződött arról, hogy a sértett segítséget fog kapni, és a mentőket már értesítették, ezt követően pedig a rendőrség kiérkezését is megvárta a helyszínen.

A megyei bíróság által kiszabott fő- és mellékbüntetés arányban áll a vádlott által elkövetett cselekmény tárgyi súlyával, és a vádlott személyében felismerhető társadalomra veszélyességgel. A büntetlen előéletű, a bűncselekmény elkövetését tényben beismerő vádlottal szemben az elsőfokú bíróság által alkalmazott szabadságvesztés-büntetés - melyet az enyhítő szakasz alkalmazásával szabott ki - szükséges és egyben elegendő is a Btk.37.§-ában írt büntetési célok eléréséhez. Az elsőfokú bíróság valamennyi, a vádlott javára és terhére értékelhető körülményt figyelembe vett, ezért a másodfokú bíróság sem a büntetés súlyosítására, sem pedig annak enyhítésére nem látott indokot.

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbviteli bíróság a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítélet tábla a vádlott által az elsőfokú határozat kihirdetésétől a másodfokú döntés meghozataláig előzetes fogvatartásban töltött időt a Btk.99.§ (1) bekezdése alapján a kiszabott szabadságvesztésbe továbbmenően beszámította.

P é c s, 2009. szeptember 15.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Tóth Sándor s.k. előadó bíró, Dr.Halász Etelka s.k. bíró

A Somogy Megyei Bíróság 14.B.537/2008/13. számú ítélete a Pécsi Ítélet tábla Bf.I.92/2009/5. számú végzésével 2009. szeptember 15. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Makai Lajos s.k.  
a tanács elnöke